

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **T. H.**, zastoupen Mgr. Miluší Pospíšilovou, advokátkou v Praze 4, Paprsková 10/981, proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**, se sídlem Praha 1, Jungmannova 35/29, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se včas podanou žalobou dne 2. 1. 2013 domáhal ochrany proti nečinnosti správního orgánu a navrhoval, aby soud uložil Magistrátu hl. m. Prahy povinnost do třiceti dnů od právní moci rozsudku vydat rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. S-MHMP 362035/2006 proti obviněnému V. P., kterým bude rozhodnuto o nároku žalobce na náhradu škody. Dále se domáhal náhrady nákladů řízení.

V inkriminované věci původně vydal dne 28. 12. 2006 Magistrát hl. m. Prahy, odbor dopravně správních agend, rozhodnutí č. j. S-MHMP 362035/2006 bur/Bu, jímž bylo rozhodnuto tak, že se obviněný V. P., nar. X bytem M., J. K. 893 dopustil přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 22 odst. 1 písm. h) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, porušením § 4 písm. a) a b) a § 19 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (silniční zákon). Současně tímto rozhodnutím byl poškozený T. H. odkázán s uplatněným nárokem na náhradu způsobené škody ve smyslu § 70 odst. 2 zákona o přestupcích na Českou kancelář pojistitelů nebo příslušný soud. Toto

prvostupňové rozhodnutí bylo v odvolacím řízení potvrzeno rozhodnutím Ministerstva dopravy č. j. 232/2007-160-SPR/2 ze dne 28. 6. 2007.

Nicméně Městský soud v Praze vyhověl žalobě poškozeného a rozsudkem č. j. 4 A 17/2011-144 ze dne 30. listopadu 2011 napadené rozhodnutí Ministerstva dopravy zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud v Praze byl v tomto řízení vázán právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 16/2011-106 ze dne 23. června 2011, (právní rozbor učiněný Nejvyšším správním soudem v odůvodnění tohoto rozsudku je dostupný na www.nssoud.cz), který poukázal na ustálenou judikaturu: „*adhezní řízení o náhradě škody v rámci řízení přestupkového není ničím jiným než z hlediska procesní ekonomie a procesního komfortu poškozeného efektivním způsobem rozhodnutí o jeho nároku, lze-li tak učinit bez větších složitostí v rámci přestupkového řízení, přičemž otázky komplikované či mezi poškozeným a tím, koho má poškozený za škůdce (kterým může být jak obviněný z přestupku, u něhož je shledáno, že byl jeho pachatelem, tak obviněný, jenž takovým shledán nebyl), sporné mohou být projednány příslušným orgánem (zpravidla soudem v občanskoprávním řízení) mimo přestupkové řízení.*“ (rozsudek č. j. 2 As 46/2006-105 ze dne 31. 10. 2007).

Městský soud v Praze poté ve shodě s Nejvyšším správním soudem poukázal na to, že ustanovení § 70 odst. 2 zákona o přestupcích ukládá správnímu orgánu povinnost zavázat pachatele přestupku k náhradě škody za splnění dvou podmínek. Škoda musí být spolehlivě zjištěna a současně nedošlo k její dobrovolné úhradě. Pokud jsou obě tyto podmínky naplněny, má správní orgán zásadně povinnost rozhodnout o uplatněném nároku na náhradu škody. Přestupkový orgán nemůže libovolně vážit mezi tím, zda o náhradě škody rozhodne či poškozeného odkáže na řízení před jiným orgánem. Přiznání nároku na náhradu škody v přestupkovém řízení představuje pro poškozeného určitou jistotu exekučního titulu, jednodušší a včasější uspokojení jeho nároku, než by tomu bylo cestou žaloby na náhradu škody směřující k příslušnému civilnímu soudu. Proto měl správní orgán prioritně o náhradě škody rozhodovat a teprve v momentu, kdy nelze o nároku poškozeného rozhodnout, tohoto odkázat na řízení ve věcech občanskoprávních, popř. na řízení před jiným příslušným orgánem. Zde budou spadat případy, kdy se např. v průběhu správního řízení zjistí, že škoda už byla poškozenému uhrazena, případně nebyla v příčinné souvislosti se spáchaným přestupkem, pro který byl pachatel přestupku uznán vinným, v případech, kdy poškozeným předložené podklady pro přiznání nároku neposkytují dostatečný podklad pro jejich přiznání, atd.

Městský soud v Praze v rozsudku č. j. 4 A 17/2011-144 v souladu se stanoviskem Nejvyššího správního soudu tak uzavřel, že správní orgán nesprávně poškozeného s nárokem na náhradu škody odkázal na Českou kancelář pojistitelů. Posouzením, zdali toto pochybení správního orgánu bylo v projednávané věci způsobilé přivodit nezákonnost výroku o náhradě škody správního orgánu, se soud dále nezabýval, neboť rozhodnutí správního orgánu ve výroku o náhradě škody je třeba zrušit již z důvodů výše uvedených.

Následně Ministerstvo dopravy svým rozhodnutím č. j. 232/2007-160-SPR/11 ze dne 23. 4. 2012, které nabylo právní moci dne 14. 5. 2012, zrušilo prvostupňové rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy č. j. S-MHMP 362035/2006 bur/Bu ze dne 28. 12. 2006 a věc vrátilo tomuto orgánu k novému projednání.

Žalobce ve svém podání namítal, že žalovaný je ode dne 14. 5. 2012 nečinný, přestože dne 29. 11. 2012 podal Ministerstvu dopravy stížnost na průtahy v řízení a žádost o přijetí opatření proti nečinnosti.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 8. 2. 2013 navrhnul žalobu zamítnout jako nedůvodnou s tím, že není nečinný. Namítal, že mělo dojít k vadnému doručení rozhodnutí Ministerstva dopravy, neboť rozhodnutí bylo dne 14. 5. 2012 doručeno pouze zmocněnci žalobce, nikoliv obviněnému. Pokud je tedy vyznačeno, že rozhodnutí nabylo právní moci dne 14. 5. 2012, je takový údaj nesprávný. Tvrdil, že nemůže poskytnout kompletní spisovou dokumentaci, neboť ji dne 23. 10. 2012 postoupil Ministerstvu dopravy, které ji má do současné doby. Žalovaný vyjádřil názor, že Ministerstvo dopravy po zrušení jeho rozhodnutí č. j. 232/2007-160-SPR/2 ze dne 28. 6. 2007 rozsudkem Městského soudu v Praze č. j. 4 A 17/2011-144 ze dne 30. listopadu 2011, mělo v prvostupňovém rozhodnutí zrušit pouze výrok o náhradě škody a výrok o vině potvrdit. Takový závěr by byl i v souladu s rozsudkem Městského soudu v Praze.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního oba účastníci řízení souhlasili s takovýmto postupem soudu.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze rozhodoval podle ustanovení § 81 odst. 1 soudního řádu správního na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto rozsudkem ze dne 15. listopadu 2013, č. j. 8 A 1/2013–16 rozhodl tak, že uložil žalovanému povinnost ve lhůtě třiceti dnů od právní moci rozsudku vydat rozhodnutí v řízení vedeném pod sp. zn. S-MHMP 362035/2006 proti obviněnému V. P., kterým bude rozhodnuto o nároku žalobce na náhradu škody.

Nicméně Nejvyšší správní soud vyhověl kasační stížnosti žalovaného a svým rozsudkem ze dne 30. ledna 2014, č. j. 7 Ans 16/2013-39 rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. listopadu 2013, č. j. 8 A 1/2013–16, zrušil. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a zdejšímu soudu uložil zabývat se námitkou žalovaného, že rozhodnutí ministerstva nenabylo právní moci, a proto není nečinný. Nejvyšší správní soud vytknul zdejšímu soudu, že rozhodoval na základě nekompletního správního spisu (stěžovatel ve svém vyjádření k žalobě městskému soudu sdělil, že spis se nachází u ministerstva).

V inkriminované věci žalovaný tedy tvrdil, že kompletní správní spis postoupil Ministerstvu dopravy dne 23. 10. 2012 v souvislosti s podaným podnětem k zahájení přezkumného řízení a od uvedeného dne nemá mít žalovaný kompletní spisový materiál k dispozici.

V intencích rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Ans 16/2013-39 vyzval Městský soud v Praze dne 4. 4. 2014 Ministerstvo dopravy k předložení kompletního správního spisu ve věci sp. zn. 232/2007-160-SPR (odbor dopravně správní).

K této výzvě zaslalo Ministerstvo dopravy spis Magistrátu hl. m. Prahy ve věci sp. zn. S-MHMP 362035/2006. V tomto spise byl žurnalizován originál rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 23. 4. 2012, č. j. 232/2007-160-SPR/11, na němž byla vyznačena právní moci dne 14. 5. 2012. Spis neobsahoval žádné doručky, a proto Městský soud v Praze vyzval Ministerstvo dopravy dne 3. 6. 2014 a znovu dne 4. 7. 2014 výzvu k předložení k citovanému rozhodnutí vztahujících se doruček.

Vzhledem k tomu, že Ministerstvo dopravy na tyto výzvy vůbec nereagovalo, vyzval Městský soud v Praze usnesením ze dne 30. 7. 2014 žalovaného pod pohrůzkou pořádkové pokuty ve výši 50.000 Kč podle § 44 odst. 1 soudního řádu správního k předložení doruček vztahujících se k originálu rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 23. 4. 2012, č. j. 232/2007-160-SPR/11. Na tuto výzvu reagoval žalovaný zasláním fotokopie doručky, stvrzují doručení inkriminovaného rozhodnutí Mgr. M. Š. do vlastních rukou dne 14. 5. 2014 s tím, že jiné doručky se ve spise Ministerstva dopravy nemají nacházet.

Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 7 Ans 16/2013-39 mj. uvedl, aby bylo rozhodnutí ministerstva pro žalovaného závazné, musí být pravomocné (ust. § 73 odst. 2 správního řádu), a že Městský soud v Praze dovozuje nabytí právní moci z doložky právní moci vyznačené na rozhodnutí ministerstva a považuje tuto skutečnost tak za nespornou a správnou. Nejvyšší správní soud již však ve své judikatuře upozornil, že doložka právní moci je „pouze“ úředním osvědčením o právní moci (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 28/2004 – 106, dostupný na www.nssoud.cz). Podle ust. § 73 odst. 1 ve spojení s ust. § 72 odst. 1 správního řádu nastává právní moc rozhodnutí, pokud bylo rozhodnutí oznámeno účastníkům řízení, tedy stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí byl doručen do vlastních rukou účastníkům řízení, popř. rozhodnutí bylo ústně vyhlášeno, a zároveň proti němu nelze podat odvolání.

Ze správního spisu předloženého dne 27. 5. 2014 soud zjistil, že Ministerstvo dopravy vydalo dne 23. 4. 2012 rozhodnutí, č. j. 232/2007-160-SPR/11, kterým zrušilo rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, č. j. S-MHMP 362035/2006, ze dne 28. 12. 2006 o vině, druhu a výměry sankce obviněného V. P., který jako řidič osobního auta měl dne 14. 8. 2006 v cca 08:40 hod. v Praze 5, ul. Strakonická, způsobit dopravní nehodu, při níž utrpěl škodu na svém osobním autě řidič T. H. Žalobce byl tímto rozhodnutím žalovaného podle názoru Nejvyššího správního soudu (rozsudek č. j. 5 As 16/2011-58 ze dne 30. dubna 2011) poškozen při rozhodování o jeho nároku na náhradu škody vzneseném v řízení o přestupku.

Správní spis obsahuje mj. rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, č. j. S-MHMP 362035/2006, ze dne 28. 12. 2006 a úkony z řízení vydání rozhodnutí předcházejícího, žádost Ministerstva dopravy ze dne 27. 2. 2008 o předložení správního spisu, předkládací dopis Magistrátu ze dne 6. 3. 2008, rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 23. 4. 2012, č. j. 232/2007-160-SPR/11, s vyznačenou doložkou právní moci dne 24. 5. 2012 o nabytí právní moci dne 14. 5. 2012. Dále potom dopis Ministerstva dopravy ze dne 24. 5. 2012, jímž se spisový materiál vrací Magistrátu, s razítkem jeho podatelny ze dne 28. 5. 2012 osvědčujícím přijetí spisu.

Předložený správní spis neobsahuje doručenky, takže nelze prokazatelně zjistit, komu všemu bylo rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 23. 4. 2012, č. j. 232/2007-160-SPR/11, vlastně doručováno.

V inkriminované věci je tedy nesporné, že žalovaný Magistrát hl. m. Prahy dne 28. 5. 2012 obdržel zpět od Ministerstva dopravy svůj správní spis k dalšímu řízení, a že teprve dne 23. 10. 2012 tento spis postoupil zpět Ministerstvu dopravy. Žalovaný byl tedy v období ode dne 28. 5. 2012 do dne 23. 10. 2012, celkem pět měsíců, nečinný. Ze správního spisu je rovněž zřejmé, že žalovaný si tento spis nevyžádal zpět ani po podání žaloby.

Žalovaný teprve dne 29. 10. 2012 předal ministerstvu kompletní spisový materiál k posouzení, zda nebyly v daném případě naplněny podmínky pro zahájení přezkumného řízení, neboť mu nebylo zřejmé, zda se jeho rozhodnutí zrušuje v celém rozsahu, nebo se toto zrušení týká pouze výroku o náhradě škody účastníka řízení. Žalovaný současně vyjádřil domněnku, že rozhodnutí ministerstva nebylo oznámeno všem účastníkům správního řízení, ale pouze zmocněnci účastníka řízení, proto nemůže být v právní moci.

Podle § 79 odst. 1 soudního řádu správního ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Ans 5/2008–164 citované ustanovení § 79 s. ř. s. vymezuje okruh tvrzení, která musí žalobce uplatnit, aby jeho procesní úkon (žaloba) měl zamýšlené účinky, tj. dal vzniknout příslušnému procesně-právnímu vztahu, a vedl soud k rozhodnutí směřujícímu k ochraně veřejného subjektivního práva, v daném případě práva na vydání rozhodnutí či osvědčení správního orgánu. V průběhu řízení se poté zkoumá, zda žalobce tvrzenou věcnou legitimaci k podání žaloby skutečně měl, resp. zda se žalovaný tvrzené nečinnosti dopustil, zda je tedy skutečně věcně pasivně legitimován. V tomto smyslu je třeba institut aktivní legitimace chápat v tradičním pojetí jako oprávnění vyplývající z hmotného práva; má ji ten z účastníků, komu svědčí právo nebo povinnost, o něž se v řízení jedná. Rozšířený senát tedy uzavřel, že posouzení toho, zda je správní orgán nečinný ve smyslu § 79 s. ř. s., je otázkou důvodnosti žaloby (součástí rozhodnutí ve věci samé), nikoliv otázkou existence podmínek řízení.

V inkriminované věci je nesporné, že žalobce bezvýsledně vyčerpал všechny prostředky, a to včetně návrhu na přijetí opatření pro nečinnosti zaslanému nadřízenému a správnímu orgánu žalovaného. Žalobu podal včas.

Žalobce ve svém vyjádření k rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Ans 16/2013-39 znovu poukázal na nečinnost žalovaného ode dne 14. 5. 2012 s tím na to, že správní řízení v této věci probíhá již osmým rokem, tedy po dobu naprosto nepřiměřenou a s průtahy. Odkázal na nález Ústavní soud ČR IV. ÚS 114/96 podle něhož, právo plynoucí z čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, totiž právo na řádný a spravedlivý proces,

zahrnuje v sobě nejen právo na spravedlivý způsob vedení procesu, ale také právo na trvání procesu až do jeho ukončení zákonem předpokládaným způsobem.

Žalobce dále poukazoval na nález Ústavního soudu I. ÚS 663/01, v němž Ústavní soud mj. konstatoval, že otázkou průtahů v řízení před obecnými soudy se zabýval již v řadě svých rozhodnutí. Důvodné průtahy v řízení totiž představují tzv. jiný zásah do základních práv stěžovatele čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy ČR a dále § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, zakotvených v čl. 38 odst. 2 Listiny a v čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen "Úmluva"). Obě citovaná ustanovení totiž garantují právo každého, aby jeho věc byla projednána bez zbytečných průtahů (resp. v přiměřené lhůtě), přičemž těmto ustanovením přirozeně odporuje, jestliže v konkrétním případě u obecného soudu dochází k nedůvodným průtahům v řízení. Ústavní soud přitom opakovaně judikoval, že průtahy v řízení nelze ospravedlnit ani obecně známou přetížeností soudů, jelikož "je věcí státu, aby organizoval své soudnictví tak, aby principy soudnictví, zakotvené v Listině a Úmluvě, byly respektovány a případné nedostatky v tomto směru nemohou jít k tíži občanů, kteří od soudu právem očekávají ochranu svých práv v přiměřené době" (např. nález sp. zn. IV. ÚS 55/94, Ústavní soud ČR: Sbírka nálezů a usnesení, sv. 2, str. 39). Nutno uvést, že tento právní názor je konformní rovněž s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva při interpretaci a aplikaci Úmluvy.

Nicméně v inkriminované věci nakonec Městský soud v Praze musel považovat za prokázané pouze doručení citovaného rozhodnutí Ministerstva dopravy Mgr. M. Š., zástupci žalobce, do vlastních rukou dne 14. 5. 2014, když není předmětem tohoto řízení přezkoumávat zákonnost a věcnou správnost rozhodnutí Ministerstvo dopravy svým rozhodnutím č. j. 232/2007-160-SPR/11 ze dne 23. 4. 2012, jakož i způsob doručování tohoto rozhodnutí, popř. jeho nečinnost. Ministerstvo dopravy žalobce neoznačil jako žalovaný správní orgán a soud byl vázán ustanovením § 79 odst. 2 soudního řádu správního, podle něhož žalovaný je správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 7 Ans 16/2013-39 dále uvedl, pokud účastník řízení namítá nečinnost stěžovatele, je jednou ze stěžejních otázek, zda má stěžovatel povinnost rozhodnutí vydat, aby bylo rozhodnutí ministerstva pro stěžovatele závazné, musí být pravomocné (ust. § 73 odst. 2 správního řádu). Doložka právní moci je „pouze“ úředním osvědčením o právní moci (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2004, č. j. 1 As 28/2004 – 106). Podle ust. § 73 odst. 1 ve spojení s ust. § 72 odst. 1 správního řádu nastává právní moc rozhodnutí, pokud bylo rozhodnutí oznámeno účastníkům řízení, tedy stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí byl doručen do vlastních rukou účastníkům řízení, příp. rozhodnutí bylo ústně vyhlášeno, a zároveň proti němu nelze podat odvolání.

Pokud stěžovatel ve svém vyjádření k žalobě mimo jiné namítal, že se domnívá, že právní moc na rozhodnutí ministerstva je vyznačena nesprávně, protože rozhodnutí nebylo doručeno jednomu z účastníků řízení - obviněnému, a proto nemůže být pravomocné, byla tato námitka tak zásadní v souvislosti s určením nečinnosti stěžovatele.

Městský soud v Praze se v novém řízení v mezích svých možností touto námitkou zabýval a na základě získaného spisového materiálu potom musel dospět k závěru, že žalovaný Magistrát hl. m. Prahy není nečinný, neboť rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 23. 4. 2012, č. j. 232/2007-160-SPR/11, nenabýlo doposud právní moci. Na základě spisové

dokumentace, kterou se soudu podařilo dosíci, je totiž zřejmé, že citované rozhodnutí Ministerstva dopravy dosud skutečně nebylo doručeno obviněnému z přestupku panu V. P., nar. X, jak tvrdí žalovaný.

Městský soud v Praze byl při svém rozhodování v dalším řízení vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem (§ 110 odst. 3 soudního řádu správního), a proto ve věci rozhodl tak, že žalobu podle § 81 odst. 3 soudního řádu správního zamítnul tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 2. září 2014

**JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu**

za správnost vyhotovení:
S. Š.